

Nāše veselje

Priloga „Slov. gospodarja“ za deco.

Štev. 1.

30. I 35.

Letnik II.

Spreobrnitev.

Tone in Miha sta bila največja razgrajata v vasi. Povsod sta bila, kjer ju ni nihče potreboval, tam pa, kjer bi bila lahko kaj koristila, tam ju nisi videl izahka. Njuna očeta sta bila soseda in tako sta bila tudi fanta vedno skupaj. Marsikaj slabega sta ukrenila, marsikatera kazen ju je doletela, ali na pravo pot nista krenila. Za delo jima ni bilo mar, zanj sta poprijela le tedaj, če je kdo stal ves čas za njima, da je videl, kaj in kako delata.

Ko sta odrastla, se je njuno prijateljstvo še povečalo. Zdaj sta bila kar neolčljiva. Očeta sta često ugibala, kaj bi jima bilo storiti. Obrnila sta se za svet tudi na vse bolj odlične osebe v vasi, ali ves trud je bil zaman. Vse je kazalo, da bosta fanta povsem zdrknila po krivi poti v nesrečo.

Nekega dne pa sta pritekla Tone in Miha vsa prestrašena vsak na svoj dom. Par dni nista skoro nič govorila, potem pa sta bila kakor spreobrnjena. Lotila sta se dela, rada sta slušala, z eno besedo — postala sta popolno nasprotje od prej.

Kaj se je bilo dogodilo? Ljudje so ugibali to in ono, ali nihče ni mogel doznati pravega povoda, fanta sta pa molčala ko grob. Le očeta sta se skrivaj muzala, ona dva sta vedela, kaj in kako je bilo, pa seveda tudi nista nič govorila.

Mi pa, ki take reči pišemo, vemo seveda tudi to. Odkod? Je že tako, da ni nič tako skrito, da ne bi pisec povesti prišel stvari do dna. Sicer pa je v tem slučaju res bilo lažje kakor drugače. Za celo zadevo ve namreč še nekdo, to je gozdar Tine, ki ima svojo hišo zunaj sredi temnega gozda. Z njim sta oba očeta govorila in on je obljubil svojo pomoč.

Povabil je fanta k sebi, češ, da mu bosta pomagala pri ureditvi nove ograje za razno divjačino, ki jo je gozdar doma gojil. Nekega večera je fantoma rekel,

da pri njem v podstrešni sobi straši, da je treba iti tja samo točno o polnoči od petka na soboto in prižgati kupček slame, ki je tam na tleh, na kar se prikazujejo strahovi. On sam, da jih je videl enkrat, da si tega pa ne želi več. Zato ima sobo zaklenjeno.

To je bila voda na fantov mlin. Seveda ju najdemo ob določenem času v tisti sobi. Tone je počakal polnoči, nato je prižgal slamo in tedaj se je pa res zde-

lo, da se svet podira. Začelo je stokati in pokati, po stenah so se pokazali plameni, iz katerih so bulili strašni obrazi. Nazadnje pa so ti obrazi začeli tuliti:

»Joj, kako trpimo! Kako nas to žge! Kje je pomoč? Zakaj nismo na zemlji delali to, kar je prav? Zakaj smo bili tak zakrknjeni, da nismo slušali tistih, ki so nam svetovali dobro? Joj, kedaj bo konec tega trpljenja!«

Ropot se je čimdalje povečal. Fanta sta kar onemela od strahu. Zbrala sta se toliko, da sta tekla iz sobe, po stopnicah dol in skozi vežo ven. Tekla sta, dokler nista bila doma.

»Kako je gozdar to napravil?« vprašal. — »Ali res ne verjameš, da so to bili strahovi? — Res ne? — No, vidiš, jaz tudi ne! Glavno pa je, da je pomagalo.«

Zadnji Božič.

Božič je minil; otroci so že davno spet hodili v šolo in so na te lepe praznike že skoro pozabili. Nekega večera so sedeli v topli sobi stare matere ter so jo prosili, naj jim kaj pove.

»Ali hočete še kaj slišati o božiču?« je vprašala.

»Zakaj ne«, so zaklicali otroci, »o tem vedno radi kaj čujemo.«

»Torej poslušajte«, je rekla častitljiva starka in je povedala tole povestico:

»Mama, ali je še daleč do mesta?« je vprašal Tonček, ki je ves prezebel stopical za materjo po trdi cesti.

»Ni več daleč, le še malo poguma, takoj bova tam«, ga je tolažila mati.

Šla sta dalje in mati se je globoko zamislila. Kaj hoče prav za prav v mestu? Poiskala bo svojo sestro, ki je imela tam malo branjarijo in jo bo prosila, da bi sprejela oba vsaj toliko časa, da bi našla kaj dela. Tončkov oče, njen mož, je

bil delavec v tovarni, pa je zbolel in nedavno umrl. Njo in otroka je zapustil v največjem pomanjkanju in bedi. Ni vedela druge pomoči, pa se je napotila k sestri, čeprav ji ta ni hotela nikoli pomagati, niti ni hotela zanj vedeti. Zdaj pa je mati mislila, da se bo otrokovi teti gotovo omehčalo srce, ko bode videla prezebajočega fantka in ker bosta pri njej baš na božični večer. Zadnji denar je bila izdala za vožnjo po železnici, in zadnji del pota sta hodila peš.

»Mama, zakaj pa nič ne govoriš? Ali mi bo ljubi Jezusček pri teti kaj prinesel? Gotovo, saj sem bil priden. Le da bi že bila v mestu. Glej tam te luči, to je mesto. Sva že tu.«

In res, ni bilo več daleč do mesta. — Kmalu sta hodila po razsvetljenih ulicah. Mati je krenila s fantkom v neko stransko ulico, v kateri je stanovala teta.

»Tu me počakaj, vrnem se takoj! Prijaviti naju hočem tebi.«

Stopila je v hišo. Na njeno zvonjenje se je prikazala čisto tuja oseba. Ko jo je mati vprašala po svoji sestri, ji je povedala, da je ni več v tem mestu, da se je že pred letom odselila.

Mati bi bila skoro omedlela, tako jo je prevzela ta novica. S sestro si že dolgo ni bila dopisovala in tako je bilo seveda lahko mogoče, da je ni bilo več tu. Kaj zdaj? Kako naj pove to Tončku in kam se naj obrne z njim?

Vrnila se je na ulico.

»Kje je teta?« je vprašal Tonček.

»Je ni doma, pa se kmalu vrne. Dajva

jo počakati. Glej tam za onimle židom je suh in miren prostor. Tam sediva!«

Tonček je bil zadovoljen. Tesno se je stisnil h materi in tako sta sedela in čakala, pa mati ne vedela, na kaj. Spanec je premagal oba. Tončku se je sanjalo, da mu prinesejo angelčki darila, peciva, jabolk. Samega Jezuščka so prinesli na belem prtu in krasno božično drevo. — Tonček je bil vesel, ko še nikoli poprej.

Tako sta spala mati in sinček in sta oba — zaspala za vedno.

Drugega jutra so našli ljudje oba v tesnem objemu — mrtva. Zmrznila sta bila, duši pa je odnesel ljubi Jezušček na drugi svet v večno — božično veselje.

Hitra pomoč.

»Dvakrat da, kdor hitro da«, pravi star pregovor. To bi se lahko obrnilo tudi tako: »Dvakrat pomaga, kdor hitro pomaga.«

Poslušajte! V Rusiji je bilo. Začela je zima in kmetje so šli ven, da bi si narezali vrbovih šib, da jih bodo imeli za dolge zimske večere za pletenje košar. Kmet Timotej je vedel, da je ob rečici največ vrb in tako se je s čolnom pre-

slabši, ker ponesrečenec že ni imel več moči, sta začela govoriti:

Ti, Nikola, to je Timotej, kaj ne?»

»Da, res je.«

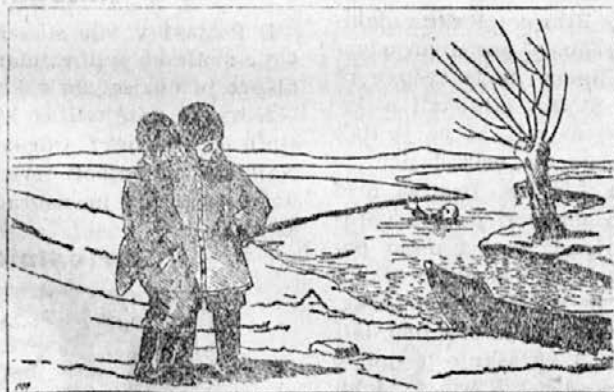
»Pomagati mu morava.«

»Seveda.«

»Kako pa misliš, da bi bilo to najboljše?«

»Ne vem prav. Pomisliva.«

»Morda bi šla tja s čolnom?«

peljal na drugi breg in je začel z rezanjem. Pri tem pa je prišel preblizu vode. Zmanjkalo mu je nakrat tal pod nogami in hipoma se je znašel v vodi, ki je bila baš tam zelo globoka. Začel je klicati na pomoč, plavati ni znal, vrhu tega je bil v težki zimski obleki, do brega ali do čolna pa tudi ni mogel.

Od daleč je videl dva kmeta (mužika) in je začel še glasneje klicati. Kmeta sta res prišla. Postala sta ob bregu in ne meneč se za krike, ki so postajali še

»Lahko, če misliš. Ali ga odvežeš ti ali jaz?«

»Meni je to vseeno. Če misliš ti, kar daj!«

»Sicer lahko to storiš ti, jaz pa primem za veslo.«

Tako je šlo dalje še nekaj časa. Nazadnje sta bila vendarle v čolnu in sta priveslala do kraja nesreče. Zelo sta se čudila, ko sta videla, da je bil Timotej mrtev.

Ali se mi tudi čudimo?

Smučanje.

To je šport, ki se čimdalje bolj razširja. Poglejmo si samo okolico kakega večjega kraja! Kjer je le kakšna večja

planota, kaj primeren hribček, tam je posebno po nedeljah popoldne vse polno smučarjev in smučark. Kakor blisk se podijo sem in tja in človeku včasih kar sapa zastane, ko misli, zdaj in zdaj bo kaka nesreča, no, pa vendar niso tako

pogo-te. Lahko pa se kljub temu zgodi, da se kdo poškoduje, včasih celo zelo poškoduje.

Mnogokrat dotičnik res ni sam kriv. Ali ga kdo sune po neprevidnosti, ali pa se mu spodrsne. Mnogokrat pa si je ponesrečenec sam kriv, če se mu kaj pripeti. Zato bomo napisali par pravil za smučarje, da tiste izmed vas, ki se znajo smučati, obvarujemo nesreče:

1. Začni na mehkiem snegu in na ravnem!
2. Stopnjuh težkoče polagoma!
3. Ne upaj si na strmine, preden nisi že precej siguren!
4. Ne vozi se tam, kjer so drevesa, kjer so v tleh kaki štori ali kaj sličnega!
5. Ne vozi se tam, kjer je preveč drugih ljudi!
6. Pazi na sebe, pa tudi na druge!

Odgovori na dopise.

Konečnik Simon, Bistra. Rešitev labirinta je popolnoma pravilna. Imeni sta: Nansen, Amundsen.

Potisk Lenčka, Brezje. Rešitev labirinta ni čisto v redu. V gorenjem odgovoru navedenih imen iz te rešitve ni mogoče razbrati. Škoda, zato tudi n. bilo mogoče prošnji ustreči, ki pa je itak prišla tudi prepozno. Pa prihodnjič!

Robič Adalbert, Limbuš. Rešitve niso popolne, ker niso odgovori na vsa vprašanja. Takí delni odgovori n. majo pomena. Potrudi se torej v drugem takem slučaju, pa pošlji rešitev vseh nalog. Odgovor na 1. vprašanje je pravilen, bili so ded, oče in sin. 3. vprašanje je tudi v redu, ker si prav odvil 3 črte in dobil tako 3 kvadrate.

Zvir Elica, Prihova. Dobro, le 3. vprašanje ni v redu. Če namreč odstranš 3 črte, kakor si to narisala, ti ostanejo sicer res 3 kvadrati, pa še 2 črti preko, kar ne sme biti. Ostati morajo le popolni 3 kvadrati, nobene črte več.

Tile odgovori pridejo nekoliko pozno, ker v zadnji lantski številki ni bilo več prostora za nje. Odslej bodo prihajali zopet v redu, seveda le, če nam pridejo pravečasno v roke. Za to pač morajo vsi

naši mali čitatelji in čitateljice sami poskrbeti!

Naloga.

1. Postavi v tale stavek manjkajoči 2 vejici: »Deset prstov imam na vsaki roki pet in dvajset na rokah in nogah.«
2. Kaj bi napravil, če bi dobil s srečko stotisoč dinarjev? Odgovorite pismeno! Najboljši in najbolj izvirni odgovor bomo priobčili in nagradili s povestno knjigo.

Skrivalnica.

Kje je fant, ki bi mu pokazal pravo pot?